

signalerer nogen som helst vilje til at diskutere med de pågældende mennesker.

Det var udtryk for en magtens arrogance, da der kom en kritik fra Dansk Sygehusinstitut for nylig i forbindelse med regeringens tal for ventelister på sygehusområdet. Det blev affærdiget af sundhedsministeren med en bemærkning om, at det jo bare var nogle politiske smagsdommere, som man ikke kunne tage alvorligt. Tilsvarende affejede man kritikken fra Institut for Menneskerettigheder. Det var bare nogle politiske smagsdommere, som man ikke kunne tage alvorligt.

Det er udtryk for en magtens arrogance, at man gennemfører den her kommunalreform helt hen over hovedet på befolkningen med et snævert flertal her i Folketinget uden nogen demokratisk debat.

Det er udtryk for en magtens arrogance, at man nægter at diskutere Irakkrigen, en krig, som det her land er gået ind i, som diskuteres i en række andre lande, som mange mennesker uden for det her hus er optaget af, men som denne her regering simpelt hen afviser at diskutere nærmere.

Det var da en på mange måder elegant tale, som statsministeren kom med, også en polemisk tale. Der var da mange, der trak på smilebåndet, men jeg tror ærlig talt, at de mennesker, der sidder uden for det her hus, må have en noget tom fornemmelse, når statsministeren i den grad går uden om at diskutere de reelle ting, f.eks. kommunalreformen med de store problemer, der vil være i miljøforvaltningen, med den store usikkerhed, der er for de offentligt ansatte.

Jeg må sige, at de såkaldte forsikringer, der er kommet i dag, ikke – for mig at se – har beroliget de offentligt ansatte, der med rette har en utryghed over deres fremtid. Der var intet om de hjemmehjælpere, de mennesker, der arbejder på hele sundhedsområdet, arbejder med børn, om deres forringede arbejdsvilkår de senere år. Der var intet ræsonnement om det, ingen forståelse for, at det udeomkring faktisk er et problem, som mange forholder sig til.

Der var ingen forståelse for, at folkeskolens problemer er langt mere nuancerede end det, som regeringen lægger op til at løse, hvor man tror, at bare man får nogle diagnoser i form af test, så har man også løst problemerne. Enhver ved jo, at det ikke er nok at stille nogle diagnoser, og at det er tvivlsomt, om man kan gøre det på den her måde. Det afgørende er, at man får løst problemerne.

Jeg må sige, at Irakkrigen vil vi fortsat fokusere på. Jeg ved godt, at statsministeren, jeg ved godt, at Venstre og De Konservative, og jeg tror egentlig også, at Socialdemokraterne og De Radikale ikke har et særlig stort ønske om at diskutere Irakkrigen. Men det er, og det var den mest afgørende beslutning, som er blevet truffet i de sidste mange år i det her land. Det ville give vidtrækkende konsekvenser for de danskere, der er derude. Det giver vidtrækkende konsekvenser for vores placering i det internationale samfund. Det har vidtrækkende konsekvenser for den sikkerhedspolitik, vi fører i det her land. Det har vidtrækkende konsekvenser for, hvordan vi kunne give et bidrag til at få skabt større stabilitet i Mellemøsten og i hele verden.

Kl. 23.00

Og her er vi nødt til at holde fast i, at terrorismen ikke er blevet formindsket. Den er blevet forøget gennem den her Irakkrig. Vi er nødt til at holde fast i, at man ikke har opnået den stabilitet – tværtimod stikker man i et kaos, der bliver stadig voldsommere. Man synker længere og længere ned i et dybt hul. Det gør USA. Det præger den amerikanske valgkamp. Der er man dog ærlige nok til at diskutere de her ting. I det her land er der ingen diskussion – ingen diskussion. Der er afvisning, fortrængning, snakken om andre ting, manglende vilje til at diskutere, manglende vilje til at diskutere det med befolkningen, til at tage det her op på en ordentlig måde. Det er beskæmmende.

Men jeg kan garantere for, jeg garanterer befolkningen for, jeg kan garantere det her Folketing for, at regeringen og folketingsflertallet og de andre partier heller ikke i en valgkamp vil kunne slippe for at diskutere denne her Irakkrig. De slipper ikke for det, for det her land har også et ansvar for, hvordan det går i Irak. Det her land har også et ansvar for, at terrorismen bliver forstærket i stedet for at blive formindsket. Det her land har også et ansvar for de mennesker, der bliver dræbt i Irak, både civile og militære. Det her land har også et ansvar for, hvordan verden kommer til at se ud, også efter denne her Irakkrig.

Så debatten vil fortsætte. Selv om man forsøger at fortrænge det, selv om man nægter at diskutere det, så vil vi holde fast i det, det kan jeg garantere for. Og jeg ved, at mange mennesker uden for det her hus er optaget af det her: De føler sig beskæmmet over den politik, den danske regering har ført. De føler sig beskæmmet over, at den danske statsminister ikke engang som